

tr. zák., pretože vyvĕrá z platební neschopnosti, a opačný názor vedl by k tomu, že by bylo pro úpadce promlčení zpravidla prakticky vyloučeno (rozh. čís. 2198, 2523 sb. n. s.; viz též Löffler v komentáři Bartsche-Polaka str. 550). Totéž musí však platiti i pro skutkovou podstatu přečinu § 485 tr. zák., protože i povaha tohoto přečinu kotví v platební neschopnosti pachatelově, a přečin nadřování věřiteli podle § 485 tr. zák. a přečin úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 2 tr. zák. v případě spláčení dluhů se liší jen po stránce subjektivní, pokud ona skutková podstata vyžaduje úmysl, by byli jiní věřitelé poškozeni, tento delikt však jen nedbalost s týmž účinkem, kdežto společná jest oběma přečinům zásada, že nemá býti porušena stejnoměrnost uspokojení věřitelů v případě, že dlužník je neschopen platiti ve smyslu řečených míst zákona. Proto tu ani zákon ani povaha věci nepřipouští, by použitím ustanovení § 531 b) tr. zák. bylo žádáno na pachateli, by nahradil škodu v promlčecí lhůtě, což by zpravidla předpokládalo, by uspokojil věřitele zase porušením zásady stejnoměrného uspokojení věřitelů ve smyslu předpisů o vyrovnacím neb úpadkovém řízení. Vyjímecné okolnosti, jež by snad dovolovaly obžalovanému, by nahradil, a to všem věřitelům stejnoměrně, škodu činem způsobenou z majetku k volné dispozici mu jsoucího, nebyly tvrzeny. Zda je splněna třetí podmínka (§ 531 c) tr. zák.), podle níž se vyžaduje, by se pachatel ve lhůtě promlčecí nedopustil soudně trestného činu, nelze zrušovacímu soudu rozhodnouti. Nestačí tu jen výpis z trestního rejstříku, nýbrž bude třeba, by bylo ještě jiným vhodným způsobem zjištěno, nespáchal-li obžalovaný v promlčecí době soudně trestný čin. Podle toho, co bylo uvedeno, nelze nejvyššímu jako zrušovacímu soudu ve věci samé rozhodnouti, zda jsou tu veškeré podmínky promlčení. Nezbylo proto, než pro zmatek rozsudku podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., k němuž měl nalézací soud ve prospěch obžalovaného z moci úřední podle § 290 tr. ř. přihlídnouti, za předpokladů § 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 při neveřejné poradě uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4556.

Ustanovenie § 7 odst. I. zák. čl. XXIII:1913 má význam aj za platnosti tajného hlasovacieho práva. Netreba, aby pôsobenie na voliča malo skutočný výsledok; nevyžaduje sa, aby bolo vyhrožované ublížením alebo škodou, ktorú môže vyhrážajúci sám priamo spôsobiť; stačí už obava, že vyhrážajúca osoba môže podľa svojích pomerov vykonať vliv na iné osoby, aby uskutočnily zlo, ktorým sa vyhrožuje.

(Rozh. z 3. decembra 1932, Zm III 294/32.)

Oba sudy nižších stolíc uznaly obžalovaného P. S., nájomcu veľkostatku, vinným z přečinu podľa § 7 zák. čl. XXIII:1913, ktorý spáchal tým, že pred voľbami do obcí, pre ktoré komunistická strana vydala samostatnú kandidátku pod názvom: »Jednotná fronta robotníkov, maloroľníkov a maloživnostníkov«, hovoril pred obecným domom k viac ľudom, medzi ktorými boli aj príslušníci strany komunisti-

ckej, aby si prítomný P. M. dal pozor, že stratí trafiku a príde aj o invalidné, že ženy nedostanú podporu a robotníci v papierni budú prepustení, ak budú voliť robotnícku stranu.

Na j v y š š í s ú d zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

Z d ô v o d o v:

Skutkovú podstatu trestného činu podľa § 7 zák. čl. XXIII/1913 po-piera sťažovateľ dôvodom zmätočnosti podľa § 385 č. 1 a) tr. p. ná-mietkami, že zavedením tajného hlasovacieho práva pozбудol cit. zá-konný článok predmetu ochrany, lebo vyhrážky nemôžu pri tajnosti hla-sovania vyvolať u voličov strach a nemôžu ich preto pohnúť ani k to-mu, aby sa hlasovania zdržali ani k tomu, aby určitým spôsobom hlaso-vali; ďalej, že vyhrážky neboly spôsobilé vyvolať strach u voličov preto, lebo obžalovaný nemá osobnej možnosti priamo spôsobiť zlo, ktorým vyhrážal. Tieto námietky v podstate správne vyvrátil už odvolací súd; k jeho vývodom sa dodáva toto: Aby sa oprávnený volič zdržal hla-sovania vôbec, to je možné aj pri tajnom hlasovacom práve, ba aj pri sta-novenej povinnosti voličskej; v tomto smere je preto aj teraz bezpo-chybne možno na voliča vykonávať vplyv. Ani pri tajných voľbách nie je však vylúčená obava voličova, že by sa pri tajnom hlasovaní dalo aspoň usudzovať na to, ako on hlasoval; volič môže byť v obave, že ten, kto naň pôsobí, má dajakú možnosť dozvedeť sa o jeho hlasovaní. Z týchto dôvodov má zákon o ochrane volebného práva, dosiaľ nezru-šený ani nezmenený, svoj význam aj za platnosti tajného hlasovacieho práva. Ponevác sa v zákone nevyžaduje, aby pôsobenie na voliča malo skutočný výsledok, nemožno dovodzovať beztrestnosť činu obžalova-ného ani na tomto základe. § 7 zák. čl. XXIII/1913 nevyžaduje ani to, aby bolo vyhrožované ublížením alebo škodou, ktorú môže vyhrážajúci sám priamo spôsobiť. Vyhrážka musí ovšem svojou podstatou byť spô-sobilá, aby na vôľu voličovu účinkovala vo smere zákonom požadova-nom; avšak k tomu stačí aj obava z vplyvu, ktorým môže vyhrážajúca osoba podľa svojich pomerov pôsobiť na iné osoby, aby uskutočnily zlo, ktorým sa vyhrožuje. Spôsobilosť vyhrážok k vyvolaniu takej obavy však súdy nižšieho stupňa dovodily správne z osobných pomerov obža-lovaného. V bezdôvodných námietkach bola znätočná sťažnosť obžalo-vaného podľa § 36 I. odst. nov. k tr. por. zamietnutá.

Čís. 4557.

Kněžství jest zařízením církevním; požívá ochrany § 303 tr. zák., bylo-li zlehčováno nebo sesměšňováno ve funkci nábožensko-církevní.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1932, Zm I 930/30.)

Ne j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnosť obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. října 1930, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými Ja-